

EBD 2013. P.9.

Az engedményezésről történő értesítésig az engedményező tartozáselengedése, illetve az engedményezőnek és a kötelezettnek a követelést érintő megállapodása érvényes, arra a kötelezett kifogásként hivatkozhat az engedménnyel szemben. Az engedményes helyzetét hátrányosan érintő változás (pl. a követelés elengedése) az engedményező engedménnyel szembeni felelősségét alapozhatja meg [1959. évi IV. törvény 329. § (1), (3) bekezdés; 1952. évi III. törvény 196. § (1) bekezdés].

A felperes keresetében 20 750 000 forint, továbbá 15 000 000 forintnak 2006. február 1. napjától a kifizetés napjáig járó kamatai, valamint 5 750 000 forint lejárt ügyleti kamatnak 2006. február 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy néhai élettársa a 2004. március 1-jén megkötött írásbeli kölcsönszerződés szerint 2006. március 1-jei visszafizetési határidővel kölcsönadott 15 000 000 forintot az alperesnek azzal, hogy hat hónaponként annak évi 20%-os ügyleti kamatait is meg kell térítenie. Az alperes írásbeli felszólítás ellenére sem tett eleget kötelezettségének, ezért a 2006. január 23-ai levélben a néhai a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondta, és felszólította az alperest a teljes kölcsön és lejárt ügyleti kamatai 2006. január 31-éig történő visszafizetésére. A 2006. június 26-ai keltezésű engedményezési okirattal a néhai élettárs az alperes felé 15 000 000 forint és évi 20%-os kamatai erejéig fennálló követelését a felperesre átruházta. Erről a felperes a 2007. október 4-ei levélben értesítette az alperest, egyidejűleg megküldve részére az engedményezési szerződés másolatát és felszólítva őt a teljesítésre. Az alperes válaszában arról tájékoztatta, hogy semmiféle tartozása nem áll fenn.

Jogi érvelése szerint az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 328. § (1) és 329. § (1) bekezdése értelmében az engedményezéssel a néhai helyébe lépett, ezért az alperes tartozik neki visszafizetni a kölcsönt a szerződésben kikötött évi 20%-os ügyleti, valamint a Ptk. 301. § (1) és (2) bekezdései alapján számított törvényes késedelmi kamataival.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azt állította, hogy a néhaitól felvett kölcsönt maradéktalanul visszafizette. Bizonyítékul azt a 2007. március 18-ai okiratot jelölte meg, amelyben a néhai nyilatkozott, hogy azon a napon a korábban két részletben átadott kölcsönösszeget hiánytalanul megkapta, ezért megállapodásuk alapján a jövőben semmilyen követelése nincs, mivel az alperesnek irányába tartozása nem áll fenn. Előadta, hogy a nyilatkozat aláírásával egyidejűleg 7 500 000 forintot adott át, azt megelőzően pedig két alkalommal 2 000 000-2 000 000 forintot törlesztett, továbbá egy általa átadott személygépkocsi 3 500 000 forintos értékét is beszámították a kölcsön csökkentésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Az ítélet jogi indokolásában rámutatott, hogy a felperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy a 2007. március 18-i okiratot - hivatkozása szerint - meghamisították. Mivel az azon lévő nyilatkozói névaláírás nem volt vitatott, ezért az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 197. § (2) bekezdése értelmében vélelmezni kell, hogy az aláírás előtt lévő szöveg meg nem hamisított. Az ennek ellenkezője igazolására vezetett bizonyítás nem volt eredményes annak ellenére, hogy a szakértői vélemény szerint az okirat feltehetőleg kétszeri vagy többszöri gépbe fűzéssel készült. E körülmények nem utaltak hamisításra, az okirati tanúk vallomása pedig alátámasztotta, hogy a nyilatkozó jelenlétükben írta alá az általa előzőleg írógépen leírt nyilatkozatát. Ezzel a perbeli, teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősülő, 2007. március 18-ai keltezésű, írásbeli nyilatkozattal az alperes bizonyította, hogy a néhai felé fennálló tartozását megfizette. Ebben az időpontban az alperes még nem kapott értesítést az

engedményezésről, ezért a Ptk. 328. § (3) bekezdése értelmében joghatályosan teljesíthetett a néhai részére, akinek az engedményezésről szóló értesítés hiányában még fennállt a joga a teljesítés elfogadására és a kölcsön elengedésére is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetnek helyt adó megváltoztatása iránt a felperes nyújtott be fellebbezést. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével minősítette a néhai írásbeli nyilatkozatát teljes bizonyító erejű magánokiratnak, ugyanis annak rendellenességei az okirat hitelességének vélelmét megdöntik. A nyilatkozat valótlan tartalmú, mert a néhai nem két részletben adott kölcsön az alperesnek, hanem két külön kölcsönszerződést kötött vele, amelyek közül az első visszafizetésre került, ezért a későbbi alapozza meg perbeli követelését. Ezen kívül az okirat alaki hibái, elkészítése körülményei önmagukban is alkalmasak bizonyító erejének megdöntésére. A Ptk. 329. § (1) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy az engedményezéssel a néhai helyébe lépett, ezzel az engedményező jogai megszűntek, köztük az is, hogy a követelésről rendelkezzen. A tartozás elengedése a követelés jogosultját illető rendelkezési jog egyik eleme, ami az engedményezés megtörténte után őt illette meg. Az engedményezésről szóló értesítés hiánya kizárólag azt tette lehetővé, hogy annak megtörténteig az alperes továbbra is a korábbi jogosultnak teljesítsen. A teljesítés megtörténtét azonban vitatta arra hivatkozva, hogy a fizetési felszólítás, a felmondás és az engedményezés az alperesi teljesítés elmaradását valószínűsítve a teljes kölcsöntartozás fennállását bizonyítják.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy az engedményezés hatásai az adóssal szemben csak akkor állnak be, ha arról értesítést kap. Ennek elmaradása miatt joghatályosan teljesített a néhai felé, aki azt maga is joghatályosan fogadhatta el a teljes tartozás kiegyenlítésére. Kifejtette, hogy az okmányszakértői vélemények és az okirati tanúk vallomásának összevetéséből az elsőfokú bíróság alaposan jutott arra a meggyőződésre, hogy a perbeli nyilatkozat teljes bizonyító erővel rendelkezik, amely alátámasztja teljesítését.

A felperes fellebbezése alapos.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következők szerint pontosítja, illetve egészíti ki.

Az elsőként megkötött, 2004. január 23-ai kölcsönszerződéssel a néhai baráti segítségként családi háza felépítéséhez, kamatkikötés nélkül adott kölcsön 5 000 000 forintot az alperesnek. Ennek 2004. július 30-ai visszafizetésére az alperes saját és családja teljes vagyonával felelősséget, illetve „jelzálog-garanciát” vállalt. A második, 2004. március 1-jei szerződés szerint az alperes bányászati gépek vásárlására vette kölcsön a 15 000 000 forintot, amelynek fedezetére az azon vásárolt gépek és ásványvagyon szolgált. Abban állapodtak meg, hogy a kitermelt nyereségtől függetlenül az alperes hat hónaponként, készpénzben évi 20% kamatot tartozik megfizetni a kölcsönadónak.

A 2004. június 9-ei keltezésű, írásbeli nyilatkozatában a néhai rögzítette, hogy 2004. március 1-jén bányászati és földmunkák végzésére alkalmas gépek vásárlására 15 000 000 forintot adott az alperesnek, amit ő a gépek beszerzésére irányuló pályázathoz szükséges 19 000 000 forint összegű letétben helyezett el. A letétet azonban kérésére felbontotta, mivel sürgősen pénzre volt szüksége, amit a letétből adott át részére. A néhai elismerte a letétből kivett 2 000 000 forint átvételét és kijelentette, hogy a további új pályázathoz a 13 000 000 forintot rendelkezésre bocsátja. A felperes 2004. november 16-án írásban elismerte, hogy e napon 2 000 000 forintot a néhai megbízásából átvett az alperestől.

A 2005. december 18-ai levélben a néhai a 2004. március 1-jei kölcsönszerződés alapján az addig esedékessé vált, másfél évre járó, összesen 4 500 000 forint ügyleti kamat megfizetésére szólította fel az alperest azzal a figyelmeztetéssel, hogy a 15 napos határidő eredménytelen eltelte esetén a

kölcsönszerződést felmondja. A felmondás esetén visszafizetendő kölcsön összegét 15 000 000 forintban jelölte meg.

Az azonnali hatályú felmondást közlő levelében a kölcsönadó a 15 000 000 forint kölcsöntartozás és a 2006. január 31-éig járó, összesen 5 750 000 forint ügyleti kamattartozás egyösszegű megfizetésére hívta fel az alperest. Az előbbi, 20 750 000 forint összegű követelését engedményezte a néhai a felperesre azzal, hogy a 2006. június 26-ai engedményezési okirat szerint 15 000 000 forint és annak évi 20%-os kamatai átruházásáról rendelkezett.

Az így kiegészített és módosított tényállásra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a következőkben kifejtettek miatt az elsőfokú bíróság döntésével nem értett egyet.

A felperes a perben engedményesként lépett fel, azt kérve, hogy a bíróság a 2006. június 26-ai szerződéssel rá átruházott teljes követelés megfizetésére kötelezze az alperest. A felperesi jogszerzést megalapozó engedményezési szerződés tartalmi valóságát az alperes nem vitatta. Védekezése kétirányú volt. Egyrészt azt állította, hogy a néhai felé fennálló tartozását még az engedményezésről történt értesítését megelőzően kiegyenlítette. Másrészt lényegében arra hivatkozott, hogy a felperes jogelődje a 15 000 000 forint kölcsönre kikötött ügyleti kamatot elengedte. Ezzel szemben a felperes azzal érvelt, hogy az engedményezés megtörténte után jogelődjét nem illette meg rendelkezési jog az átruházott kölcsönrel kapcsolatban, ezért nem volt jogosult a tartozás még részbeni elengedésére sem. Azt állította, hogy az alperes részéről tényleges teljesítésre egyáltalán nem került sor és az ennek bizonyítására bemutatott okirat meghamisított, tartalmilag pedig valótlan. Az alperesi védekezést elfogadva az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az engedményezésről szóló értesítést megelőzően az engedményező jogosult volt a kötelezett teljesítésének elfogadására és jogszerűen engedhetett a követelésből is. A néhai által aláírt okiratot meg nem hamisítottak fogadta el, az alperesi teljesítést pedig bizonyítottak.

Az előbbiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltáblának először azt kellett vizsgálnia, hogy az engedményezési szerződés megkötésének és az értesítés megtörténtének időpontjára figyelemmel milyen jogai voltak az engedményezőnek 2007. március 18-án. Az őt illető jogok számbavétele után pedig abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy elfogadható-e az az alperesi kifogás, amely szerint az engedményezőnek már a teljes tartozást teljesítette.

Az első kérdés megválaszolásakor az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy 2007 márciusában az engedményező még elfogadhatta a kötelezetti teljesítést, mivel az általa felhívott Ptk. 328. § (3), (4) bekezdései ezt egyértelműen lehetővé teszik az engedményezésről szóló értesítésig. A felek közötti nézetkülönbség nem is e kérdés, hanem annak eldöntése során merült fel, hogy az engedményező jogszerűen rendelkezhetett-e a kötelezettségről.

A Ptk. 329. § (1) bekezdése szerint az engedményezéssel az engedményes a régi jogosult helyébe lép. Az e szabályozásnak megfelelő alanycsere az engedményezési szerződés megkötésekor nyomban bekövetkezik, a követelés ezt követően az engedményes követelése: ebből következik, hogy az engedményezőnek az átruházott követelés feletti rendelkezési joga megszűnik, az az engedményesre száll át, s így az eredeti hitelező a követelés elengedésére sem jogosult.

A perbeli esetben tehát a 2006. január 26-ai engedményezést követően, 2006. március 18-án az engedményező jogszerűen már nem engedhette el az alperesi kötelezett tartozását. Ennek ellenére megtette, ezzel a kötelezettnek lehetőséget adva arra, hogy a tartozás-elengedést az engedménnyel szemben kifogásként érvényesítse.

A Ptk. 329. § (3) bekezdése szerint ugyanis a kötelezett az engedménnyel szemben érvényesítheti azokat a kifogásokat, amelyek az engedményezővel szemben az értesítéskor már fennállt jogalapon keletkeztek. Az alperes az engedményezésről szóló értesítés előtt nem tudta, hogy az engedményező

követeléssel kapcsolatos jogosultságai megszűntek. Mivel pedig az értesítését megelőzően már fennállt a tartozás-elengedésre vonatkozó kifogás jogalapja, a későbbiekben az alperes erre eredménnyel hivatkozhat.

A kötelezetti kifogásra nincs hatással az engedményező jogszerűtlen eljárása, ami az engedményező és az engedményes közötti jogviszony megítélése során juthat jelentőséghez.

Értesítés hiányában az alperes még nem tudott az engedményezésről akkor, amikor az engedményező a tartozást részben - a kamatok tekintetében - elengedte, illetve amikor a kölcsönösszeg - általa állított - több részletben történt teljesítése befejeződött. Az engedményezésről szóló értesítést megelőző e két jogcselekmény - valósága esetén - a kölcsönkötelelem megszűnésére vezethetett, ezért az alperes megalapozottan hivatkozhatott rájuk kifogásként a felperesi követeléssel szemben.

Ezek után az ítéletábra azt vizsgálta, hogy az alperes ténylegesen törlesztette-e a perbeli kölcsönt a felperesi jogelőd részére.

Az elsőfokú bíróság a 2007. március 18-ai írásbeli nyilatkozatot fogadta el bizonyítékként az alperesi teljesítésre. Ennek az okiratnak a bizonyító erejét a felperes kétségbe vonta azt állítva, hogy egyrészt meghamisították, másrészt valótlan tartalmú. Itt utal az ítéletábra arra, hogy a felek nyilatkozataiban és az elsőfokú ítéletében is összemósódnak az okirat valódiságára, hamisítatlanságára, bizonyító erejére és a valóságtartalmára vonatkozó fogalmak, ezért szükséges rámutatni a következőkre.

Valódinak akkor minősül az okirat, ha kiállítójától ered. Meghamisítottságáról akkor beszélhetünk, ha szövegét jogellenesen megváltoztatták, ide értve azt az esetet, amikor a valódi névaláírás fölé utólag írják rá a szöveget. Az előbbieknél megfelelő, alakilag teljes bizonyító erejű magánokirat a Pp. 196. § (1) bekezdése szerint csak annyit bizonyít, hogy az abban foglalt nyilatkozatot kiállítója megtette. Ez azonban nem jelenti, hogy az okirat tartalma valós. A nyilatkozat valódiságát vitató fél nincs elzárva állítása bizonyításától.

Adott esetben a felperes sem vitatta, hogy az okiraton lévő névaláírás a néhaitól származik, így az okirat valódisága nem volt kétséges. A Pp. 197. § (2) bekezdése szerinti, a valódi okirat hamisítatlanságához fűződő törvényi vélelmet a felperesnek okmányszakértői bizonyítással sem sikerült megdöntenie, mivel az irat elkészítésével és aláírásával kapcsolatos ellentmondások ellenére sem volt kétséget kizáróan megállapítható a meghamisítás ténye. E körben az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bíróság bizonyítottság hiányával kapcsolatos okfejtésével, ezért a Pp. 254. § (3) bekezdése értelmében visszaütal az ítélet e részében helytálló indoklására.

A 2007. március 18-ai okiratban az engedményező először arról nyilatkozott, hogy az alperesnek két részletben átadott kölcsönösszeget hiánytalanul megkapta. A kölcsön összegét a 2004. március 1-jei szerződésben 15 000 000 forintban jelölték meg, amelyből következően a nyilatkozó ennek a 15 000 000 forintnak az átvételét ismerte el. A szerződés szerint a kölcsönt ügyleti kamat is terhelte. A nyilatkozó azonban kijelentette, hogy az átvett kölcsönösszeget felül a kötelezettnek további tartozása nem áll fenn irányába. Ezzel a kijelentésével az akkora már lejárt ügyleti kamattartozás elengedéséről rendelkezett, hiszen megelőzőleg a kölcsön összegének átvételét már elismerte.

A nyilatkozat tartalmi valódiságát, nevezetesen a kölcsön összegének visszafizetését a felperes vitatta. Ebből következően a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében őt terhelte az okiratba foglalt nyilatkozattal szemben annak bizonyítása, hogy igénye érvényesítésekor fennállt a teljes 15 000 000 forintos kölcsönösszegre vonatkozó követelése. E kötelezettségének a 2005. december 18-i felszólítás, a 2006. január 23-i felmondás, illetve a 2006. június 26-ai engedményezési szerződés csatolásával eleget tett. Mindhárom okiratban az eredeti kölcsönadó 15 000 000 forintban jelölte

meg az akkor fennálló kölcsön-tőketartozás összegét. A felszólító levél és felmondás elkészítésére a felperesi jogelőd ügyvéd részére adott megbízást. A felszólításban az addig lejárt ügyleti kamat megfizetésére hívta fel az alperest, a felmondásban pedig a 2006. január 31-éig lejáró ügyleti kamaton felül a teljes kölcsönösszeg visszafizetésére is. Az alperes e levelek kézhezvétele után tartozása fennállását és annak mértékét nem vitatta, a felmondást nem kifogásolta.

A felperesi jogelődnek az a rendelkezése, miszerint a felperesre engedményezte az alperes felé fennálló 15 000 000 forintos kölcsön követelését az azt terhelő évi 20%-os ügyleti kamatokkal, szintén azt bizonyítja, hogy a felperesi jogelőd 2006. június 26-áig úgy tekintette, hogy az alperes a perbeli kölcsöntartozásból semmit nem teljesített. Ez pedig - a felperes előadásával egyezően - azt támasztja alá, hogy az alperes 2004. évi okiratokkal igazolt, összesen 4 000 000 forint törlesztését a 2004. január 23-án átadott 5 000 000 forint összegű kamatmentes kölcsön teljesítésére számolták el.

Az előzőek szerint a felperes okiratokkal bizonyította követelése fennállását, amelyekkel szemben az alperes érdekében állt az ellenbizonyítás [Pp. 164. § (1) bekezdés]. Ennek következtében a bizonyítási teher átfordult az alperesre, akinek a felperesi követelés cáfolatára nemcsak azt kellett bizonyítania, hogy a teljes 15 000 000 forint kölcsönösszeget visszafizette, hanem azt is, hogy törlesztéseit e perbeli kölcsön teljesítésére számolták el.

Az alperes azt állította, hogy a 2004. január 23-án kölcsönzött 5 000 000 forintot hozzáadták a 2004. március 1-jén átadott 10 000 000 forinthez, és ezért jelölték meg az utóbbi szerződésben 15 000 000 forintnak a kölcsön összegét. Erre az alperesi állításra azonban bizonyíték nem merült fel, a két külön okiratba foglalt kölcsönszerződés pedig azt bizonyítja, hogy a két különböző ügylet szerint az alperes először kamatmentesen 5 000 000 forintot, majd évi 20% kamattal további 15 000 000 forintot kapott kölcsön a felperesi jogelődtől.

Az alperes előadása szerint a kölcsön törlesztésére 2004. június 9-én 2 000 000 forintot adott át a felperesi jogelődnek, majd 2004. november 16-án a felperes útján további 2 000 000 forintot fizetett meg részére, és ugyanabban az évben egy átadott személygépkocsi 3 500 000 forintos értékét is a kölcsön csökkentésére számolták el.

Ezzel szemben a felperes úgy nyilatkozott, hogy a kétségtelenül átvett összesen 4 000 000 forintos pénzbeli törlesztésekkel a 2004. január 23-ai kölcsönszerződés alapján fennállt tartozását teljesítette az alperes.

A 2004. június 9-ei írásbeli nyilatkozatával a néhai valóban elismerte, hogy átvett az alperestől 2 000 000 forintot. Az azonban nem derül ki az okiratból, hogy az átvett összeget mire számolta el. Mindössze arról nyilatkozott, hogy sürgősen szüksége volt pénzre, amit az alperes a 19 000 000 forintos letét felbontása után annak összegéből adott át részére. A 13 000 000 forint alperes részére történő rendelkezésre bocsátásával a nyilatkozó azt juttatta kifejezésre, hogy az ismételt letéti lekötésnek részéről nem volt akadálya. A szöveg nyelvtani értelmezésével e kijelentésének nem lehet azt a jelentést tulajdonítani, hogy a kölcsön fennmaradó hátralékának összegét határozta meg.

Emellett jelentősége van annak is, hogy a perbeli kölcsönrel kapcsolatban akkor még nem, hanem csak 2006. szeptember 1-jén vált esedékessé az első hat havi, összesen 1 500 000 forint ügyleti kamattartozás. Lejárt fizetési kötelezettség hiányában a felperesi jogelődnek az alperesi értelmezéshez képest más tartalommal bíró írásbeli nyilatkozata nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az alperes által átadott 2 000 000 forintot a felek a 15 000 000 forintos kölcsön teljesítésére fordították.

Az alperes állításán kívül arra egyáltalán nem volt bizonyíték, hogy egy átadott Hyundai személygépkocsi értékét a felek a kölcsön csökkentésére számolták volna el. Ezt a felperes meg is cáfolta az MKB-Euroleasing Autóhitel Zrt. és a néhai között létrejött kölcsönszerződés lezárásáról

szóló okirattal. Abból kitűnően ugyanis az ott megjelölt felek 2003. december 1-jén kölcsönszerződést kötöttek, amelynek biztosítékeként a Hyundai személygépkocsit jelölték meg. E szerződés megkötésének időpontja kizárja az alperesi állítás valóságát, mivel a személygépkocsival a felperesi jogelőd a perbeli kölcsönszerződés megkötése előtti évben már rendelkezett.

Azt a felperes nem vitatta, hogy a 2004. november 16-ai, kézírásával készült elismervény szerint a néhai megbízásából átvett az alperestől 2 000 000 forintot. Azt azonban vitatta, hogy az átvett törlesztést a perbeli kölcsönre számolták el, állította, hogy azt a 2004. januári 5 000 000 forintos kölcsön törlesztésére fizette meg az alperes. Elmondta, hogy az átvételről szóló igazolást egy üres papírlapra írta le, amelynek a másik oldalát nem nézte meg.

Az átvételi elismervény szövegéből nem derül ki, hogy a pénzáadás milyen célból történt. Nem derült fény olyan körülményekre, amelyek arra utalnak, hogy a felperes tisztában volt azzal, hogy az átvétel elismerésére elé tett papírlap hátoldalán a perbeli kölcsönszerződés olvasható, és a pénzáadás ezzel kapcsolatban kifejezetten a kölcsön törlesztése céljából történt. Így az alperesnek a pénzáadásra vonatkozóan sem sikerült kétséget kizáróan bizonyítania, hogy azzal a perbeli kölcsöntartozását teljesítette.

Az előzőekben kifejtettek szerint a fizetési felszólítással, a kölcsönfelmondással és az engedményezési szerződéssel mint okirati bizonyítékokkal szemben az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az általa hivatkozott törlesztéseket a perbeli kölcsöntartozásra számolták el.

A felperesi okirati bizonyítékok keltezésének idejéhez képest az alperes későbbi időpontra, mégpedig 2007. március 18-ára kizárólag a további 7 500 000 forint átadását tette. Állítása szerint a pénzáadásra az okirati tanúk előtt, a felperesi jogelőd nyilatkozatának megtételével egyidejűleg került sor. Az okirat azonban nem tartalmaz az akkor lejárt, összegszerűen meghatározott nagyságú pénzáadásról szóló nyilatkozatot. E téren a tanúk vallomása is bizonytalan volt, mert bár emlékeztek pénzáadásra, hiszen az asztalon több köteg pénzt láttak, de azt nem számolták meg és egyikőjük sem figyelt a történetek részleteire.

Az ismertetettek szerint az alperesi bizonyítás nem volt eredményes, mert nem sikerült bizonyítani, hogy a perbeli 15 000 000 forintos kölcsönből az alperes bármennyit is visszafizetett. Ezzel megdőlt a valóságtartalma annak a 2007. március 18-ai okiratba foglalt nyilatkozatnak, miszerint a felperesi jogelőd a kölcsön teljes összegét hiánytalanul megkapta. A nyilatkozat első részének tartalmi valótlanága annak egészére kihat, és kétségesse teszi az utána következő, a tartozás elengedéséről szóló rendelkezést is.

A teljes bizonyító erejű, de valótlan tartalmú magánokiraton alapuló alperesi védekezés nem vezethet eredményre a kölcsön- és engedményezési szerződés szerint igazoltan fennálló felperesi követeléssel szemben.

Az alperes a kölcsön visszafizetését nem tudta bizonyítani, ezért a Fővárosi Ítélőtábla a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján kötelezte a kölcsönszerződésből ráháruló tőke- és kamatfizetési kötelezettség teljesítésére. A 15 000 000 forintos kölcsönösszeget mint tőkét a szerződésben kikötött évi 20%-os ügyleti és ezen felül a Ptk. 301. § (2) bekezdésében meghatározott - a járulékos keresettel megegyező - mértékű késedelmi kamatával megnövelve kell visszatérítenie.

A 2006. január 31-éig lejárt 5 750 000 forint ügyleti kamatot mint tőkét pedig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében előírt késedelmi kamattal megnövelve kell teljesítenie.

A kifejtett indokokra figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján egészében megváltoztatta, és a keresettel egyezően marasztalta az alperest. *(Fővárosi Ítélőtábla 17.Pf.20.907/2010/4.)*

